

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobkyně STŘECHY P.T.S. s.r.o.**, se sídlem Velešín, J. V. Kamarýta 49, zastoupené Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Praha 8, Černého 517/13, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2017, č.j. DSH/714/17,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobkyně se žalobou ze dne 15.5.2017, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2017, č.j. DSH/714/17 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto žalobkynino odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 26.10.2016, č.j. MMP/258845/16 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalobkyně požadovala zrušení i prvoinstančního rozhodnutí.

Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyni podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), za současného využití § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 2.500 Kč, neboť se dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 téhož zákona tím, že „*jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. VOLKSWAGEN KOMBI, RZ: x*

v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť... bylo zjištěno, že dne 30.7.2015 v 19:51:54 hodin v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Plaské ulice, v úseku mezi křižovatkami s ulicemi Studentská a Pode Dvory, ve směru jízdy z centra města, nezjištěný řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 20 km.h⁻¹, když byla uvedenému vozidlu automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích naměřena rychlost jízdy 70 km.h⁻¹ (při zvážení možné odchylky měřicího zařízení +/- 3 km.h⁻¹), čímž porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.“. Žalobkyni byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Žaloba

Žalobkyně žalobu odůvodnila třemi skupinami žalobních bodů.

V první skupině žalobních bodů uvozené slovy „Měření rychlosti“ namítala, že z prvoinstančního rozhodnutí není zřejmé, jak prvoinstanční orgán dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu (dále jen „*automat*“). Rovněž v tomto směru nebylo provedeno potřebné dokazování např. návodem k obsluze použitého rychloměru. Jedná se přitom o otázku zásadní, neboť „*automatizace*“ měření je podmínkou projednatelnosti předmětného správního deliktu, a tedy o otázku, kterou měl prvoinstanční orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, neboť „*automat*“ je neurčitý pojem. Prvoinstanční orgán však neuvedl, co tímto pojmem rozumí, neuvedl, jakými vlastnostmi se vyznačuje použitý rychloměr, a neprovedl srovnání, zda vlastnosti použitého rychloměru odpovídají vlastnostem automatu. Z tohoto důvodu je prvoinstanční rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (k tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.6.2015, č.j. 9 As 12/2014-86). Pro neprovedené dokazování je pak dle žalobkyně nutné *in dubio pro reo* předpokládat, že měření rychlosti automatem provedeno nebylo, a tedy, že je prvoinstanční rozhodnutí v rozporu s § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobkyně též namítala, že nebylo prokázáno (a správní orgány se nijak nezabývaly tím), zda bylo měření rychlosti provedeno v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, tj. zda měření bylo provedeno: a. v součinnosti s Policií ČR, b. na Policii ČR určeném úseku, c. za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán se rovněž nezabýval ani tím, zda – pokud použitý rychloměr skutečně je automatem – obecní policie v souladu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii o zřízení stálého automatického technického systému vhodným způsobem informovala veřejnost. Důvodnou je zde proto opět námitka nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Pro absenci dokazování je pak opět nutné postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, a tedy předpokládat, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s citovaným ustanovením, a tedy je výstup z měření procesně nepoužitelným důkazem dle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Vina žalobkyně tedy nebyla prokázána, neboť jediný důkaz o překročení rychlosti je nepoužitelným důkazem, napadené rozhodnutí je tak v rozporu s § 3 správního řádu. Žalobkyně dále namítala, že jí není zřejmé, jak správní orgán dovodil, že snímky obsažené v Protokolu o měření průměrné rychlosti pocházejí z ulice Plaská v Plzni, když ze snímků nejsou žádné charakteristiky místa, kde byly pořízeny, patrné. V těchto snímcích je sice uveden údaj „*Plzeň, Plaská, směr z centra*“, tento údaj však do

snímku není zadáván rychloměrem, ale jeho obsluhou, a tedy mu nesvědčí ověření, a jedná se tak o údaj povahy úředního záznamu, a proto není schopen tuto rozhodnou skutečnost – totiž kde k pořízení snímků došlo – prokázat (k tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.5.2015, č.j. 6 As 239/2016-39). Žalobkyně také namítala, že prvoinstanční orgán se nezabýval ani tím, zda měření rychlosti proběhlo korektně. Podle názoru žalobkyně je správní orgán povinen se touto otázkou zabývat i tehdy, pokud obviněný provedené měření nespornuje, neboť přesnost provedeného měření je zcela zásadní skutkovou otázkou, když na výsledcích měření závisí otázka viny. V případě úsekového měření by se tak správní orgán měl zabývat tím, zda jsou ve spise založeny snímky ze začátku a konce měření a zda se na těchto snímcích měřené vozidlo nachází právě na začátku a právě na konci měřeného úseku. V případě radarového rychloměru je nutné se zabývat mj. polohou měřeného vozidla na snímku (např. pomocí „šablony“), polohou měřicího vozidla ve vztahu k vozovce a přímostí vozovky. V případě laserového rychloměru je nutné zabývat se tím, zda je na snímku záměrný kříž a zda je zcela na vozidle. Těmito otázkami je správní orgán povinen se zabývat i bez návrhu, neboť se jedná o základní podmínky platnosti měření rychlosti. Správní orgán nemůže bez dalšího přijmout výsledky měření, ale musí odůvodnit, zda a proč považuje provedené měření za přesné. Prvoinstanční orgán se však touto otázkou nezabýval, prvoinstanční rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Další námitka nepřezkoumatelnosti se týká způsobu, jakým správní orgán „korigoval“ naměřenou rychlost odečtením hodnoty 3 km/h. K tomu žalobkyně namítá, že z odůvodnění ani jednoho z napadených rozhodnutí nelze dovodit, proč byla (právě) tato hodnota od naměřené rychlosti odečtena, resp. není jasné, odkud má vyplývat, že v ČR je tato hodnota „jednotně stanovena“ jako odchylka, která se odečítá při každém měření rychlosti. Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgán neučinil předmětem dokazování rychlostní limit v daném úseku. Správní orgán údajný rychlostní limit 50 km/h dovodil toliko z Oznámení přestupku a dále z Protokolu o úsekovém měření rychlosti. Oznámení přestupku však není nic jiného než úřední záznam, to samé platí pro protokol co do údaje o rychlostním limitu, neboť tento údaj byl do protokolu zadán fyzickou osobou, případně příslušným softwarem, neboť rychloměr není schopen rychlostní limit autonomně zjistit, ani na to není ověřen. Rychlostní limit je přitom rozhodnou skutečností, odkazem na úřední záznam ji nelze prokázat, z čehož vyplývá, že o skutečném rychlostním limitu zůstala důvodná pochybnost. Nelze tak vyloučit ani to, že v místě, kde mělo měření proběhnout, platila podle místní úpravy rychlost až 80 km/h, což by s ohledem na povahu předmětného úseku nebylo nijak překvapující, neboť se jedná o dvoupruhovou pozemní komunikaci I. třídy na výjezdu z krajského města, která je nadto rozdělena dvoukolejnou železniční tratí. Pro neprovedení způsobilého dokazování je nutné tuto eventualitu *in dubio pro reo* předpokládat. Dále žalobkyně namítala, že prvoinstanční orgán se nezabýval ani tím, zda byla údajným přestupkem naplněna materiální stránka přestupku. I z tohoto důvodu je prvoinstanční rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nedostatků odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí si přitom zřejmě byl vědom i žalovaný, neboť se v několika případech zabýval úvahami, které měl mít už prvoinstanční orgán. Nicméně úvahami žalovaného nemohlo dojít k doplnění odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, neboť předně z výroku napadeného rozhodnutí (ale ani z jeho odůvodnění) nevyplývá, že by žalovaný postupoval podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaný nadto k takovému kroku nebyl oprávněn, neboť odvolací správní orgán může úvahy správního orgánu prvního stupně toliko doplnit, nikoliv je zcela nahrazovat. Opačným postupem by byl účastník řízení krácen na možnosti se odvolat.

Ve druhé skupině žalobních bodů uvozené slovy „*Protiústavnost ust. § 10 odst. 3 silničního zákona*“ žalobkyně uvedla, že si dovoluje zdejší soud upozornit na to, že Krajský soud v Ostravě prostřednictvím soudce Mgr. Jiřího Gottwalda podal u Ústavního soudu návrh

na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (objektivní odpovědnost provozovatele vozidla) jako protiústavního. Z tohoto důvodu žalobkyně navrhuje, aby soud řízení o této žalobě přerušil, než bude předmětná ústavní stížnost vyřízena. Mgr. Gottwald mj. konstatoval, že shora označené ustanovení zakotvující presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem, obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Koncepce objektivní odpovědnosti, na které jsou postaveny tzv. jiné správní delikty, by měla být pouze výjimkou z principu presumpce neviny a měla by být přípustná jen tehdy, pokud mohou být obviněným vyvráceny. Ústavně relevantní vadou napadané právní úpravy je skutečnost, že provozovatel vozidla je odpovědný za jednání jiného, které není schopen objektivně ovlivnit, a to bez toho, aby mu byla vina prokazována, neboť je povinen zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Objektivní odpovědnost za správní delikt je v této konkrétní situaci protiústavní. Dochází tedy k neodůvodněné disparitě v postavení občanů, neboť občan stíhaný za přestupek je ve výhodnější pozici než občan, který je stíhán za správní delikt. Jiné správní delikty fyzických osob se svou povahou neliší od přestupků, které jsou založeny na principu zavinění, kdy obecným demokratickým principem trestání fyzických osob je právě princip zavinění. Důvodem odklonu od tohoto principu nemůže být snaha o zjednodušení postavení správního orgánu, což bylo právě záměrem zákonodárce, neboť tento chtěl zamezit zneužívání institutu tzv. osoby blízké provozovateli vozidla. Současná právní úprava dává provozovateli pouze dvě možnosti chování v případě, že dojde ke spáchání přestupku při použití jeho vozidla jeho osobou blízkou: a. využít svého práva nevypovídat s vědomím, že bude sám sankcionován, nebo b. uvést totožnost řidiče vozidla, tedy práva nevypovídat nevyužít. Využití práva nevypovídat, aniž by provozovateli vozidla či osobě mu blízké hrozila jakákoli sankce, tak není možné. Faktickým založením objektivní či spíše absolutní odpovědnosti provozovatele vozidla za dodržení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu, tedy dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Zmínit lze též názor německých soudů na odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek řidičů jeho vozidla (konkrétně se jedná o rozhodnutí FG München 10. Senat, ze dne 10.10.2013, č.j. 10 K 2217/13). V uvedeném případě šlo o to, zda je možné vést v Německu exekuci na majetek německého provozovatele, kterého rakouské správní orgány uznaly vinným za obdobu správního deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu. Soud v Mnichově k tomu uvedl, že rakouské správní rozhodnutí odporuje podstatným zásadám ústavního pořádku Německa. Pokud by toto rakouské správní rozhodnutí bylo v Německu vykonáno, prosadily by orgány Německa rozhodnutí, které porušuje v Německu platné základní právní zásady. Rakouské správní rozhodnutí porušuje zákaz sebeobviňování a porušuje právo obviněného nevypovídat v trestním řízení (shodně usnesení německého Spolkového ústavního soudu ze dne 7.7.1995, 2 BvR 326/92). Rakouským správním rozhodnutím byl totiž provozovatel sankcionován za to, že jako provozovatel neuvedl údaje o osobě, které uvedené vozidlo předal. Potrestání tohoto neuvedení osoby jako přestupek porušuje dle názoru tohoto soudního senátu výše uvedené základní zásady německého práva. Žádost o provedení exekuce tedy byla zamítnuta, neboť rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se základními zásadami německého práva, a proto jej nelze na území Německa vykonat.

Ve třetí skupině žalobních bodů uvozené slovy „*Změna předmětu řízení*“ žalobkyně namítala, že prvoinstanční orgán upřesnil předmět řízení, když místo spáchání údajných správních deliktů specifikoval ve výroku prvoinstančního rozhodnutí nikoli jako úsek mezi

křižovatkami ulic Studentská a Okounová, jak tomu činil do vydání rozhodnutí, ale jako úsek mezi křižovatkami ulic Studentská a Pode Dvory, aniž žalobkyni o upřesnění předmětu řízení vyrozuměl a umožnil jí se ke změně předmětu řízení vyjádřit. Tím došlo k porušení práv žalobkyně, neboť jako účastnice řízení má právo vědět, co přesně je předmětem řízení, jako obviněná pak má rovněž právo na to být podrobně seznámena s povahou a důvodem obvinění proti ní [čl. 6 odst. 3 písm. a) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv]. K takovému závěru ostatně dospěl též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.3.2010, č.j. 1 Afs 58/2009-541: „*Správní orgán může v průběhu řízení zahájeného z moci úřední upřesnit jeho předmět, nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újmě na straně účastníků řízení. Upřesněním předmětu řízení nesmí dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení. Správní orgán musí s upřesněním předmětu řízení řádně seznámit účastníky řízení a musí jim dát možnost se k němu vyjádřit. Jinak řečeno, ve věcech správního trestání musí být takovýmto úkonem zachována totožnost skutku.*“ Tato vada přitom není pouze formální. Žalobkyně totiž na základě dalšího údaje, a to údaje o délce měřeného úseku (530,2 m), měla za to, že prvoinstanční orgán vydá rozhodnutí, kterým řízení o správním deliktu zastaví, neboť po ohledání původního úseku, ve kterém mělo dojít ke správním deliktům (tj. mezi křižovatkami Studentská a Okounová) pomocí aplikace dostupné na www.maps.google.com zjistila, že tento úsek měří pouze 510 metrů. Bylo tedy zřejmé, že buď se správní delikt nestal v místě, které bylo jako místo spáchání označeno v řízení (čemuž by ostatně napovídaly i neztotožnitelné snímky z měření), nebo je měřený úsek kratší, než jak se podává z ověřovacího listu (což by mělo za následek výrazné zkreslení měřené rychlosti v neprospěch řidiče, jakož i zánik ověření). Byl zde tedy zřejmý rozpor mezi délkou úseku, kde mělo ke správním deliktům dojít, a délkou měřeného úseku. Tento rozpor přitom byl zásadní, a to s ohledem na to, že použitý rychloměr funguje na principu úsekového rychloměru. Na základě těchto údajů tedy mohla žalobkyně legitimně nabýt dojmu, že „*něco není v pořádku*“ a že prvoinstanční orgán nepřikročí bez dalšího k vydání rozhodnutí, případně že žalobkyně bude v dalším odvolacím řízení úspěšná, neboť tohoto rozporu si nepochybně povšimne žalovaný. Nastala však třetí situace, pro žalobkyni nepředpokladatelná, kdy prvoinstanční orgán sice rozpor vyjasnil, avšak až v prvoinstančním rozhodnutí, pročez žalobkyně nemohla toto upřesnění předmětu řízení reflektovat ve svých námitkách v prvním stupni. Žalobkyni rovněž bylo znemožněno ohledat měřený úsek, neboť o místu, kde má měřený úsek končit, se žalobkyně dozvěděla až z druhého rozhodnutí prvního stupně. Tím bylo porušeno její právo na obhajobu.

V závěru žaloby uvozeném slovy „*Nesouhlas žalobkyně a jejího právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobkyně a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci*“ žalobkyně uvedla, že vyjadřuje nesouhlas s tím, aby rozhodnutí v její věci bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobkyně, případně iniciály žalobkyně. Žalobkyně má právo na ochranu soukromí, zvláště pokud se jedná o soudní projednání její věci mající charakter řízení o trestním obvinění. Obdobně žalobkyně a její právní zástupce Mgr. Václav Voříšek, advokát tímto nedávají souhlas se zveřejněním jména a příjmení a ani iniciál jména příjmení a ani sídla právního zástupce žalobkyně na webových stránkách Nejvyššího správního soudu. I právní zástupce žalobkyně má právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Žalobkyně a její právní zástupce nemají zájem na tom, aby z veřejně dostupného webu v rámci přehledu judikatury soudů pro věci správního soudnictví bylo možné zjistit, ve kterých věcech právní zástupce žalobkyně vystupoval jako advokát. Platný právní řád neumožňuje na webu Nejvyššího správního soudu publikovat jména a příjmení a ani iniciály účastníků soudního řízení správního a obdobně ani neumožňuje zveřejňovat jména a příjmení

a sídlo právních zástupců účastníků soudního řízení. V případě nerespektování žádosti žalobkyně a právního zástupce na ochranu soukromí, obrátí se žalobkyně a její právní zástupce na ministerstvo spravedlnosti, Úřad pro ochranu osobních údajů a příslušný soud. Žalobkyně a její právní zástupce dále zastávají názor, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) Směrnice č. 9/2011, Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu, nemají oporu v zákonech a ústavních zákonech, tedy že pokud si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména a příjmení včetně sídla vyvěšována na webu Nejvyššího správního soudu v souvislosti s konkrétními kauzami. Předmětem úpravy kancelářského a spisového řádu ostatně ani nemá být publikace rozhodnutí na webu soudu. Žalobkyně ostatně zastává názor, že Kancelářský a spisový řád je projevem výkonu státní správy Nejvyššího správního soudu, takže ani v pravém slova smyslu soudci Nejvyššího správního soudu při projednávání a rozhodování o kasační stížnosti nerozhodují, zda bude nebo může být rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a v jaké míře anonymizace publikováno, ale maximálně mohou poukázat na vnitřní normy Nejvyššího správního soudu s tím, že bude podle nich nikoliv jimi, ale úředníky Nejvyššího správního soudu postupováno.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že tato je nedůvodná. Žalovaný se neztotožnil s žalobkyní v tom, že by nebylo prokázáno, že měřeno bylo automatickým technickým prostředkem používaným bez obsluhy – z ověřovacího listu plyne, že byl užit úsekový měřič rychlosti, jehož ověření je vázáno ke konkrétnímu místu - Plaské ul. v Plzni. Jak vyplývá např. z rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 62 A 7/2015-36, automatizovaným technickým prostředkem jsou vždy stacionární radary a úsekové měřiče. Ostatně, že se jedná o úsekový měřič, při jehož měření nedochází k zastavování vozidel, jasně vyplývá i ze záznamu měřicího zařízení ve spojení s oznámením přestupku. Ohledně námítky, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, žalovaný konstatuje, že žalobkyně tuto námitku neuplatnila ve správním řízení, a proto nebylo důvodu vést tímto směrem dokazování, neboť obecně není důvodu pochybovat, že měření úsekovým rychloměrem probíhá v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. S ohledem na uplatněnou námitku nicméně žalovaný vyžádá od Městské policie Plzeň příslušný souhlas Policie ČR a dodatečně jej soudu zašle. Ohledně námítky nedostatečného prokázání místa měření žalovaný uvádí, že toto je prokázáno ověřovacím listem, z něhož je patrné, že zařízení je pevně umístěné v ul. Plaská. Ul. Plaská je rovněž uvedena v záznamu přestupku, přičemž přesné místo umístění vstupní a výstupní brány úsekového měření vyplývá ze sdělení Městské policie Plzeň. Všechny tyto podklady byly provedeny jako důkazy. Prvoinstanční orgán neměl povinnost se i bez námítky zabývat správností měření, neboť o této skutečnosti nemůže být v případě úsekového měřiče pochyb. V případě stacionárních radarů a úsekových měřičů je správnost měření prokázána již tím, že má zařízení platný ověřovací list, který je veřejnou listinou. Ohledně námítky, že není zřejmé, jak správní orgán dospěl k odchylce měřicího zařízení +/- 3 km/hod., žalovaný uvádí, že tato vyplývá z oznámení přestupku, přičemž žalobkyně nebyla v průběhu řízení nijak zpochybňována, a proto nebylo třeba v tomto směru vést další dokazování. V tomto ohledu je třeba říci, že skutečnost, že rychloměry jsou v České republice jednotně ověřovány na odchylku +/- 3 km/hod. je přinejmenším osobám, které zastupují řidiče v oblasti přestupkové agendy obecně známa (viz četná judikatura). Nad rámec výše uvedeného žalovaný dodává, že požadavky, které musí silniční rychloměry splňovat pro to, aby se staly stanoveným měřidlem a prošly ověřením, stanoví opatření obecné povahy Českého metrologického institutu č. 0111-OOP-C005-09, č.j. 0313/005/09/Pos., kterým se stanovují metrologické požadavky na stanovená měřidla,

včetně metod jejich zkoušení při schvalování typu a ověřování stanovených měřidel: „*silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu*“, které je veřejně dostupné na úřední desce Českého metrologického institutu (https://cmi.cz/sites/all/files/public/download/Uredni_deska/3405-ID-C_3405-ID-C.pdf).

V bodu 2.4.2. tohoto metrologického předpisu je stanoveno, že „*nejvyšší dovolená chyba při měření rychlosti při zkoušce v silničním provozu je ± 3 km/h při hodnotě rychlosti menší nebo rovné 100 km/h, nebo ± 3 % při hodnotě rychlosti větší než 100 km/h. Při schvalování typu měřidla nesmí průměrná hodnota chyb rychloměru překročit ± 1 km/h*“. V následujícím bodě je pak stanoveno, že totožná odchylka ± 3 km/hod., resp. 3 % platí i pro následné praktické užívání měřících zařízení. K námitce, že nebyl prokázán rychlostí limit 50 km/hod. v daném místě žalovaný uvádí, že tento je prokázán oznámením přestupku a záznamem přestupku, přičemž žalobkyně v průběhu správního řízení tuto elementární skutečnost nijak nezpochybňovala, a proto nebylo třeba v tomto směru jakkoliv dále doplňovat dokazování. Nepodložená a neurčitá námitka žalobkyně učiněná teprve v žalobě, že nelze vyloučit, že v místě platila rychlost 80 km/hod., nemůže takto zjištěný skutkový stav zpochybnit. Ohledně nutnosti zabývat se materiální stránkou přestupku žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 114/2016-46, z něhož vyplývá, že správní orgán rozhodující o správním deliktu provozovatele vozidla se musí zabývat pouze tím, zda jednání neznámého řidiče vykazuje znaky přestupku uvedené v zákoně o silničním provozu, nikoliv zda naplňuje obecné znaky přestupku specifikované v zákoně o přestupcích. Ohledně tvrzené protiústavnosti právní úpravy žalovaný uvádí, že má za to, že předmětná právní úprava není protiústavní. Žalovaný je naopak toho názoru, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je projevem ústavní zásady, že vlastnictví zavazuje obsažené v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Je zásadně na svobodné vůli provozovatele vozidla, komu své vozidlo svěří a jak si případně ošetří možnou náhradu škody, která mu vznikne v důsledku protiprávního jednání osoby, které vozidlo svěril. V neposlední řadě lze odkázat na to, že uvedené ustanovení nelze vykládat bez návaznosti na úpravu obsaženou v § 125f odst. 1 a násl. zákona o silničním provozu, z níž jednak vyplývá možnost sdělit řidiče vozidla, jednak možnost zbavit se odpovědnosti za přestupek v případech, kdy provozovatel prokáže, že vozidlo bylo odcizeno, byla odcizena jeho tabulka RZ nebo pokud podal žádost o zápis změny provozovatele. Žalovaný v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 73/2016-40, který se otázkou souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem podrobně zabývá. Konečně lze odkázat též na usnesení Ústavního soudu ze dne 22.12.2015, sp.zn. I. ÚS 508/15, v němž tento soud konstatoval, že aplikací rozporované právní úpravy nebylo nepřípustným způsobem zasazeno do ústavních práv stěžovatele. Žalovaný má za to, že důvodnou není ani námitka, že v průběhu řízení došlo ke změně předmětu řízení. Žalovaný má za to, že totožnost skutku je zachována tehdy, je-li skutek vymezený v rozhodnutí alespoň zčásti totožný se skutkem, pro nějž bylo řízení zahájeno. V daném případě došlo na základě provedeného dokazování (jehož mohla být žalobkyně i její tehdejší zástupce účastna) k bližší specifikaci místa, v němž došlo k jednání, které vykazuje znaky přestupku. K podkladům, na základě nichž k této bližší specifikaci došlo, se mohla žalobkyně vyjádřit. To, že tak neučinila a dokazování přítomna nebyla, jde k její tíži. Totožnost skutku a tudíž i předmětu řízení byla zachována. Ostatně místo spáchání přestupku bylo upřesněno pouze o několik desítek metrů, což ani nebylo nezbytné (křižovatky Pode Dvory a Okounová jsou od sebe odděleny pouze zálivem autobusové zastávky MHD). Ohledně požadavku žalobkyně na anonymizování svých údajů obsažených v rozsudku žalovaný odkazuje např. na usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. Nao 175/2017-161, z něhož plyne, že advokát nemá na anonymizaci svých údajů nárok.

Vyjádření účastníků při jednání

Žalobkyně se k jednání nedostavila, žalovaný při jednání setrval na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Soud předně neshledal důvodnou druhou skupinu žalobních bodů.

Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není neústavní. Návrh na zrušení tohoto ustanovení včetně ustanovení § 125f odst. 1 téhož zákona byl zamítnut nálezem Ústavního soudu ze dne 16.5.2018, sp.zn. Pl. ÚS 15/16 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz/>).

B.

Soud neshledal důvodnou ani první skupinu žalobních bodů.

Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 2.5.2017, č.j. 10 As 24/2015-71 (dostupný na www.nssoud.cz), pod bodem I. výroku uvedl, že „*skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné*“. Pod bodem II. výroku, že „*žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit*“. Pod bodem III. výroku, že „*v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu*“.

V odůvodnění usnesení pak Nejvyšší správní soud uvedl: „*Pokud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se*

obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu. Typicky tomu může být v situacích překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy, kdy bude závěr správního orgánu o naplnění skutkové podstaty přestupku podpořen navzájem nerozpornou a přesvědčivou sadou důkazů, přičemž teprve v žalobě přijde žalobce s obecnými a k věci se nijak blíže nevztahujícími důkazními návrhy ohledně možné chybovosti měřicího přístroje; podobně v případech obhajoby obviněného z přestupku týkajícího se řízení vozidla pod vlivem návykové látky, k tomu srov. např. rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011 - 68, č. 3014/2014 Sb. NSS (zejména body 3, 21, 23, a 28).“

V odkazovaném rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 14.1.2014 Nejvyšší správní soud v bodě 21 uvedl, že „využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal.“ V bodě 23 uvedl: „Pokud ovšem obviněný netvrdí nic jiného, než co zjistily příslušné orgány na místě samém (v posuzovaném případě hlídka Policie ČR), správní orgán má důvod vycházet z obvyklých dějových a časových posloupností případů tohoto druhu.“

V nyní souzené věci byla žalobkyně v průběhu správního řízení ve své podstatě pasivní. Svoji obranu omezila pouze na tvrzení, že „v předmětný čas uvedený ve výzvě měl vozidlo k užívání L.Y., nar....., ...“, jinak se správním orgánem nijak nekomunikovala.

Předně je nezbytné uvést, že oprávnění „sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku“ nelze vykládat v tom smyslu, že by provozovatel mohl za řidiče označit kohokoliv. Smyslem tohoto oprávnění je umožnit provozovateli sdělit správním orgánům údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, neboť je to právě provozovatel vozidla, kdo na základě své předchozí úvahy umožnil jiné osobě užívat jím provozované vozidlo. Není obvyklé, aby vozidla byla půjčována osobám, o nichž provozovatel neví nic bližšího, které nezná nebo u nichž si pečlivě neověří jejich identitu a způsobilost vozidlo užívat. Z tohoto důvodu musí být provozovatel vozidla správním orgánům zásadně vždy schopen předestřít takovou skutkovou verzi reality, která se bude jevit jako věrohodná, a která se bude moci stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku.

Také Ústavní soud ve shora citovaném nálezu v bodě 76 uvedl: „Předpokládá se, že provozovatel vozidla ví, kdo v době spáchání přestupku podle zákona o silničním provozu užil jeho vozidlo, jakož i že má zájem domoci se po řidiči náhrady zaplacené pokuty, respektive určené částky, případně, že bude na řidiče v rámci vzájemných vztahů působit jiným způsobem tak, aby se porušení povinnosti neopakovalo, včetně možnosti zamezit mu v dalším užívání vozidla. Pokud by provozovatel vozidla na porušování povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích adekvátně nereagoval, vystavil by se riziku, že v budoucnu sám ponese případné další sankční následky.“

Žalobkyně v průběhu správního řízení nepředestřela vůbec žádnou věrohodnou skutkovou verzi reality ani ohledně totožnosti řidiče vozidla, když označila osobu, cizince, který nemá na území České republiky pobytové oprávnění, je nedosažitelný a zástupcem žalobkyně je tato ve správním řízení je opakovaně označován za řidiče (viz. např. věci souzené Krajským soudem v Plzni pod sp.zn. 30 A 30/2016, sp.zn. 30 A 196/2016, Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp.zn. 15 A 147/2015 či Krajským soudem v Hradci Králové

pod sp.zn. 30 A 33/2016), a už vůbec ne ohledně průběhu skutkového děje v době deliktního jednání řidiče.

Z těchto důvodů zde nebyl vůbec žádný důvod pro to, aby správní orgány „nevycházely z obvyklých dějových a časových posloupností případů tohoto druhu“, zde „překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci“.

Správní orgány při svých skutkových zjištěních vycházely ze zcela obvyklého a dostačujícího souboru důkazů. Konkrétně šlo zejména o oznámení přestupku, protokol o měření průměrné rychlosti, záznam o odložení věci, výpis z centrální evidence vozidel, sdělení k úsekovému měření rychlosti. Správní orgány tak nebyly povinny ani oprávněny za žalobce „domýšlet všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádat“.

Nebyla zde žádná skutečnost, která zakládala pochybnost o tom, že došlo k měření rychlosti nezpůsobilým měřícím zařízením, v rozporu s návodem k němu, v součinnosti s policií ČR, na Policii ČR určeném úseku, za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obecní policie o zřízení stálého automatizovaného technického systému vhodným způsobem neinformovala veřejnost, snímky nepocházejí z inkriminovaného místa, měření rychlosti neproběhlo korektně, správnosti korekce naměřené rychlosti odečtením hodnoty 3 km/h, rychlostním limitu 50 km/h.

Námítky žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu je tudíž nezbytné považovat za nedůvodné.

Nad rámec toho závěru je nezbytné uvést, že žalobci nic nebránilo v tom, aby teprve v soudním řízení „nehypotetizoval“, nýbrž konkrétním způsobem tvrdil, že například v daném místě byla stanovena rychlost ve výši 80 km/h. Pokud by se mu následně tuto skutečnost podařilo prokázat, když v souladu s ustanovením § 101 odst. 1 písm. b) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s ustanovením s § 64 s.ř.s., k tomu, aby bylo dosaženo účelu řízení, jsou účastníci povinni zejména plnit důkazní povinnost (§ 120 odst. 1) a další procesní povinnosti uložené jim zákonem nebo soudem, tj. povinni označit důkazy k prokázání svých tvrzení (§ 120 odst. 1 věta první občanského soudního řádu), mohl by být se svými námitkami eventuálně úspěšný. Žalobce však takto žádnou z námitek uvedených v předchozím odstavci neformuloval ani nenavrl žádné důkazy.

Důvodnou není ani námitka žalobce o tom, že by se správní orgány nezabývaly „naplněním materiální stránky přestupku“. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „Jednání neznámého řidič vykazovalo všechny znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kdy záznamem z úsekového měření je prokázáno, že neznámý řidič překročil v daném místě a čase rychlost o nejméně 20 km/hod, přičemž o společenské škodlivosti takového jednání nemůže být pochyb, neboť s rostoucí rychlostí se prodlužuje brzdná dráha a zkracuje se čas potřebný pro reakce řidiče. Tím je naplněna i materiální stránka správního deliktu provozovatele vozidla jako takového.“

Pokud jde o obecnou a nekonkrétní námitku žalobce o „neoprávněném doplnění odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí“, lze k ní pouze stejně obecně uvést, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný „zcela nahrazoval jakékoli úvahy prvoinstančního orgánu“.

C.

Soud předně neshledal důvodnou ani třetí skupinu žalobních bodů.

Prvoinstanční správní orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl: „*K místu spáchání přestupku, resp. k úseku, v němž je měření rychlosti jízdy prováděno, správní orgán uvádí, že ačkoli v písemnostech, jež byly zpočátku vyhotoveny v rámci tohoto řízení o správním deliktu provozovatele vozidla byl daný úsek vymezen křižovatkami pozemních komunikací ulic Plaská x Studentská (počátek měření) a Plaská x Okounová (konec měření), je namístě uvést, že na podkladě písemného sdělení Městské policie Plzeň ze dne 27.7.2016 byl následně upřesněn konečný bod měřeného úseku coby křižovatka ulic Plaská x Pode Dvory. K tomuto správní orgán uvádí, že dané vymezení není v žádném případě v rozporu s dosavadním označením místa přestupku, toliko jde o jeho upřesnění, přičemž ulice Okounová, jež byla zprvu uváděna coby konečný bod měření, je součástí měřeného úseku, kdy se nachází pouze několik desítek metrů od ulice Pode Dvory. Nejedná se tedy o změnu týkající se místa spáchání přestupku, potažmo správního deliktu, nýbrž pouze a jedině o přesnější specifikaci místa, kde se nachází zařízení zaznamenávající vozidla při jejich průjezdu na konci měřeného úseku*“.

Prvoinstanční orgán jasným způsobem vysvětlil, proč se v daném případě nejednalo o změnu místa spáchání přestupku, nýbrž o jeho bližší specifikaci, která vyplynula z provedeného dokazování. Z tohoto důvodu žalobkyně nemohla být postupem správního orgánu jakkoli dotčena na svých právech. Konkretizace místa spáchání přestupku nemění vůbec nic na fyzickém umístění měřících zařízení. Žalobkyni vůbec nic nebránilo, aby si „*předmětný měřený úsek ohledala*“ a na základě svých zjištění vznesla konkrétní námitky v řízení správním, eventuálně soudním. Nic takového však žalobkyně neučinila.

D.

„*Nesouhlas žalobkyně a jejího právního zástupce se zveřejňováním údajů žalobkyně a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci*“, nejsou námitkami směřujícími proti nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Proto se jimi soud v rozsudku nijak nezabýval.

VI.

Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný z žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

Soud neprovedl žádný další z účastníků navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 29. května 2018

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.